

[Jes Lunde]

for bare få måneder siden satsede på ligevægt. I den forbindelse synes jeg, det kan være lidt interessant, at Fremskridtspartiet, før man overhovedet startede på disse manøvrer, ved førstebehandlingen sagde, at en absolut betingelse for at stemme for finansloven var, at der var ligevægt. Jeg spurgte så, om det var ligevægt på budgettet, eller om det var i regnskabet. Ja, det var sandelig i regnskabet, der skulle være ligevægt.

Det synes jeg er lidt interessant, fordi nu har vi en budgetoversigt fra Finansministeriet, der kom i går, som fortæller os, at man allerede nu skønner, at der bliver et underskud på 7 mia. kr. Hvis det skal hænge bare en lille smule sammen med den tale, der blev holdt af Fremskridtspartiet ved førstebehandlingen, må budgetoversigten fra i går betyde, at det forlig, der blev indgået, er sprængt. Jeg er selvfølgelig interesseret i at få et svar på, om det forholder sig sådan, men ellers må Fremskridtspartiet jo løbe fra de principper, de har.

Vi synes, det i hvert fald er godt og grundigt dokumenteret i budgetoversigten, at julegaveforliget var useriøst. Der var ikke plads til at dele alle disse gaver ud, og hvad der måske er endnu mere grotesk, er, at Budgetdepartementet allerede her fortæller, at julegaverne bliver såmænd også krævet ind igen.

På side 44 i budgetoversigten står der, at forbruget hen imod slutningen af året 1990 vil overstige 2 pct. på årsbasis, medmindre der tages nye skridt til forøgelse af enten den private eller den offentlige opsparing. Hvorfor skriver man nu det?

Når man laver økonomiske fremskrivninger, er det normalt, at man bygger på den politik, der er vedtaget, og bare går ud fra, at sådan er det. Men det er ikke tilfredsstillende for Budgetdepartementet. De synes, det er nødvendigt at skrive »medmindre der tages nye skridt«. Det er vist det nærmeste, man kan komme en direkte opfordring til, at der kommer nye ændringer.

Man skal jo være diplomatisk ovre i Budgetdepartementet, når man er under regeringens styrelse, men man har alligevel haft så megen anstændighed, at man synes, at man nu engang var nødt til at skrive sådan i seriøsitetens navn. Det synes jeg da er i orden, men jeg synes, det er meget betegnende, at julegaveforliget ikke engang er færdig med at blive stemt igennem

her i salen, før man i Budgetdepartementet erkender, at det er uholdbart. De julegaver må vi kræve ind igen på et tidspunkt.

Det er den ene tendens, der er i det forlig, man har lavet. Det er julegaver uden dækning. Den anden tendens er, at man ødelægger alt, hvad der var fremadrettet i finansloven. Alt, hvad der kunne bidrage til at løse vore økonomiske problemer, spoles.

Jeg tænker selvfølgelig især på erhvervspolitikens område, hvor Industriministeriet bliver skåret ned til sokkeholderne. Det er udviklingskontrakterne, der bliver sat på nul. Det er udviklingsprojekterne. Det er eksportfremme. Det er alt, hvad der kunne være interessant, alt, hvad der kunne bidrage til at løse vore økonomiske problemer, der skæres ned, sættes ned på nul.

Jeg har set på forsiden af Aktuelt, at de foreslår en ændring i ministertitlen, sådan at det bliver »minister for turisme og tilsyn« i stedet for »industriminister«. Det synes jeg da egentlig er et godt forslag i betragtning af den politik, regeringen fører på dette område. Vi synes, det er fuldstændig uforståeligt, at man gør det.

I en situation, hvor alle problemer var løst: ligevægt på betalingsbalancen, nul udlandsgæld, kunne man overveje at sige, at så behøver vi da ikke bruge så mange penge på dette område, men det er jo mildt sagt ikke landets situation. Vi har stadig væk voldsomme økonomiske problemer at slås med, vi har en voldsom arbejdsløshed at slås med, og så er det vanvittigt at ødelægge dansk industripolitik.

Det er heldigvis ikke et synspunkt, vi står alene med i SF. Vi har set, at i Erhvervs-Bladet f.eks. har formanden for Eksportfremmerådet, Henry Hansen, udtalt, at dette er politisk desperation. Det synes jeg er et meget stærkt udtryk fra en ledende erhvervsmand. Vi deler faktisk hans opfattelse. Vi mener også, at det er politisk desperation at gennemføre det, regeringen gør på dette område i øjeblikket.

Uddannelsesområdet får den samme skæbne. Uddannelsesområdet kunne også bidrage til at løse nogle af problemerne, men det får det heller ikke lov til under denne regering.

Da statsministeren holdt sin tale, i oktober, lagde han ellers op til et nyt syn. Da fik vi indtryk af, at regeringen nu var begyndt at indse, at det kunne nytte noget at bruge uddannelsespladser til at være med til at løse problemerne.